

Embargo: 20.00

Πρόεδρος Κοινωνία
(απογοητισμού) σου
φαντάζει με το Αχχίτο

**ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ**

ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΕ ΘΕΜΑ:

**“20 ΧΡΟΝΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΈΝΩΣΗ
50 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ”**

Σάββατο, 31 Μαρτίου 2001

Κύριε Πρόεδρε της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,
Κυρίες και κύριοι,

Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα σημαντικό ορόσημο: Η Ελλάδα συμπλήρωσε φέτος είκοσι χρόνια συμμετοχής, ως πλήρες μέλος, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην τότε Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

Η προσχώρηση στην Ένωση υπήρξε το προϊόν του σταθερού προσανατολισμού της χώρας μας προς το ιδανικό της συμμετοχής σε μια κοινή ευρωπαϊκή πορεία, προς τις αξίες και τις αρχές που αποτέλεσαν τις βάσεις οικοδόμησης της σημερινής Ευρώπης.

Ήδη πριν από τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους, η νεότερη Ελλάδα «είδε» τον εαυτό της ως τμήμα του ευρύτερου ευρωπαϊκού χώρου και των πολιτικών του εξελίξεων. Θεώρησε ότι, ενώ συνέθετε τις παραδόσεις της Δύσης και της Ανατολής σε μία γόνιμη πολιτιστική ταυτότητα, οι αξίες, τα ιδανικά και οι προσανατολισμοί της ήταν αυτοί της μεγάλης ευρωπαϊκής διαδρομής του διαφωτισμού. Της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του σεβασμού της ανθρώπινης προσωπικότητας. Μιας διαδρομής που βρίσκει την αφετηρία της στην κλασική Ελλάδα. Οι ιδέες του Ρήγα Φεραίου, οι απόψεις του Καποδίστρια, οι τοποθετήσεις του Ελευθερίου Βενιζέλου και του Αλέξανδρου Παπαναστασίου στη δεκαετία του 1920, όλες απέβλεπαν να προωθήσουν το ιδανικό της ευρωπαϊκής και περιφερειακής συνεργασίας, ως θεμέλιο για την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευημερία των λαών της περιοχής.

Στα είκοσι χρόνια που πέρασαν από την ένταξη έγιναν πολλά. Οι άνθρωποι που εργάστηκαν για να κατακτήσει η Ελλάδα τη θέση της στην Ευρώπη υπήρξαν πολλοί. Σ' όλους οφείλουμε αναγνώριση για το έργο που επιτέλεσαν. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πολιτικοί πρωταγωνιστές υπήρξαν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής που οδήγησε τη χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ο Ανδρέας Παπανδρέου που εδραίωσε τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Ένωση.

Η Ελλάδα σήμερα, μετά από είκοσι χρόνια, από μια χώρα με περιορισμένες δυνατότητες και κύρος αναδεικνύεται σε μια χώρα που συμμετέχει ισότιμα σ' όλες τις ενοποιητικές διαδικασίες. Που μπορεί χάρη στην οικονομική της πρόοδο και την εποικοδομητική της συνεργασία να συμμετέχει στον εσωτερικό πυρήνα των κρατών-μελών της Ένωσης.

Η συμπλήρωση της εικοσαετίας από την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση συμπύπτει με μια εξέλιξη ισοδύναμης σημασίας: Τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, στη ζώνη του Ευρώ. Η εξέλιξη αυτή πιστοποιεί τα τεράστια βήματα προόδου που πραγματοποίησε η χώρα. Αλλά και την τεράστια προσπάθεια που κατέβαλαν όλες οι ομάδες του πληθυσμού. Επιτύχαμε, χωρίς να διαρραγεί η εσωτερική μας συνοχή. Προωθήσαμε όλες εκείνες τις μεταρρυθμίσεις για το δημοσιονομικό και ευρύτερο οικονομικό εκσυγχρονισμό, που επέτρεψαν στη χώρα να φτάσει σ' ένα πρωτόγνωρο για την ιστορία της επίπεδο ανάπτυξης. Να δημιουργήσει ένα καινούργιο εφελτήριο ευημερίας και προκοπής για όλους.

Το αρνητικό σενάριο μιας χώρας που θα απομυζούσαν οι εταίροι μας δεν επαληθεύτηκε. Γιατί σε συνεργασία με τους εταίρους μας εφαρμόσαμε από το 1981 πολιτικές και δράσεις που συνέβαλαν στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της χώρας και ιδιαίτερα της ελληνικής υπαίθρου και γεωργίας. Αξιοποιήσαμε τους κοινοτικούς πόρους για την ανασυγκρότηση των υποδομών μας. Για τη βελτίωση της θέσης και του εισοδήματος των λιγότερο εύπορων περιοχών, των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων.

Η συμμετοχή μας στην Ένωση, μας επέτρεψε να προβάλουμε την ταυτότητά μας, τον πολιτισμό μας, τις ιδέες μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Βοηθήσαμε στη διαμόρφωση μιας Ένωσης που συνεργάζονται χώρες με διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης, που συναντώνται δημιουργικά διαφορετικές κοινωνίες και ο κάθε τόπος συμβάλλει σε ένα απαλλαγμένο από εχθρότητες πολυεθνικό και πολυπολιτισμικό σύνολο.

Συμβάλαμε στην προώθηση των κεντρικών στόχων της Ένωσης, όπως της διεύρυνσης, ιδιαίτερα με τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και της Μεσογείου. Με διαδοχικές πολιτικές αποφάσεις, καρπό επίπονων διαπραγματευτικών προσπαθειών, φέραμε την Κύπρο στο κατώφλι της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αξιοποιήσαμε τη συμμετοχή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση για να ενισχύσουμε την ασφάλεια και τα κυριαρχικά μας δικαιώματα, αλλά και για να αναπτύξουμε νέες πρωτοβουλίες στην εξωτερική μας πολιτική. Αναδειχθήκαμε πόλος σταθεροποίησης, ειρήνης και συνεργασίας, προτάσσοντας και επιμένοντας στην ανάγκη σεβασμού του διεθνούς δικαίου, ιδιαίτερα στην ασταθή περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Εργαζόμαστε για να βοηθήσουμε όλες τις χώρες της περιοχής στην προσέγγισή τους στην Ένωση. Για να ξεπεραστούν οι υπερεθνικιστικές νοοτροπίες του περασμένου αιώνα. Για να υπάρχει ένα υποχρεωτικό σταθεροποιητικό πλαίσιο για όλους. Αυτό ισχύει και για την Τουρκία. Γι' αυτό και εμμένουμε στην εφαρμογή των αποφάσεων του Ελσίνκι και της εταιρικής σχέσης της Τουρκίας με την Ένωση.

Η συμμετοχή μας στην Ένωση επηρέασε νοοτροπίες και κοσμοαντιλήψεις στο εσωτερικό της χώρας. Κατέρριψε το μύθο του ανάδελφου έθνους. Απέδειξε σε αμέτρητες περιπτώσεις την οικονομική αλληλεγγύη, αλλά και σε κρίσιμα εθνικά ζητήματα την πολιτική αλληλεγγύη. Συρρίκνωσε μοιρολατρικές προκαταλήψεις για τα όρια των δυνατοτήτων μας, καλλιέργησε μια νέα αντίληψη μαχητικότητας και αυτοπεποίθησης. Μας έδωσε συγχρόνως να καταλάβουμε ότι όλα όσα πετύχαμε σε μια εποχή θεαματικών και ραγδαίων ανακατατάξεων στην διεθνή σκηνή και την παγκόσμια οικονομία, δεν θα ήταν εφικτά, χωρίς τη συμμετοχή μας σε υπερεθνικές διαδικασίες.

Μας έκανε να βλέπουμε έτσι πολύ πιο πέρα από τα σύνορά μας. Να καταλάβουμε ότι για να οικοδομήσουμε ένα μέλλον προόδου χρειάζεται η συνεργασία, η συμμετοχή, η διεθνής παρουσία. Ότι χρειάζεται η γνώση του

γύρω κόσμου και η αξιοποίηση της εμπειρίας άλλων. Μας έσπρωξε να γίνουμε πιο αποτελεσματικοί, πιο ανταγωνιστικοί. Συγχρόνως επηρέασε τρόπους σκέψεις και στάσεις ζωής με περισσότερη σύνεση και νηφαλιότητα. Για περισσότερη συναίσθηση κοινωνικής ευθύνης. Για περισσότερη ελευθερία. Για μια πιο ανοιχτή κοινωνία.

Κυρίες και κύριοι,

Λίγους μήνες μετά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Νίκαιας θεωρώ ότι χρειαζόμαστε μια μεγάλη, ανοιχτή συζήτηση για το μέλλον της Ευρώπης με την ευρύτερη δυνατή συμμετοχή των λαών της.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση κλείνει από το πρώτο ενοποιητικό βήμα, την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα, μια πορεία ολοκλήρωσης πενήντα χρόνων. Μια πορεία που ακολούθησε διαδοχικά βήματα επέκτασης, εμβάθυνσης, διεύρυνσης. Ζωτικός όρος για την εξέλιξη αυτή ήταν η κίνηση προς τα εμπρός. Η διαρκής κίνηση που σταθεροποιούσε και εμπέδωνε κάθε βήμα. Που έδειχνε νέους δρόμους, απαντούσε σε νέα αιτήματα, άνοιγε καινούργιες προοπτικές. Κινητήρια δύναμη για κάποιους ήταν το όραμα της Ενωμένης Ευρώπης, για κάποιους άλλους τα ειδικά συμφέροντά τους. Όμως, το κάθε βήμα συνέβαλε και διεύρυνε τη συνείδηση μιας κοινής πορείας.

Θα θυμίσω κάποιες από τις επιδιώξεις και αποφάσεις που δημιούργησαν τη μη αναστρέψιμη δυναμική:

- Τη διασφάλιση της ειρήνης μεταξύ των χωρών που συνέπτυσαν την Ευρωπαϊκή Κοινότητα.
- Τη δημιουργία προϋποθέσεων μιας μεγαλύτερης ευημερίας, μέσω μιας διευρυμένης αγοράς.
- Την ενίσχυση των αδύναμων κοινωνικών στρωμάτων, όπως ήταν στις πρώτες δεκαετίες οι αγρότες.
- Τη μείωση των περιφερειακών ανισοτήτων και τη σύγκλιση των περιφερειών.

- Την προώθηση της σταθερότητας και ανάπτυξης με ένα κοινό πλαίσιο οικονομικής πολιτικής.
- Την ανάδειξη της Ένωσης σε κεντρικό οικονομικό πόλο δύναμης και κέντρο λήψης αποφάσεων στο παγκοσμιοποιημένο οικονομικό σύστημα.

Συχνά η Ευρωπαϊκή Ένωση δέχεται επικρίσεις. Όμως, η αιτία δεν είναι αυτά που κάνει, αλλά αυτά που δεν κάνει. Εκείνα στα οποία σήμερα δεν μπορεί ν' ανταποκριθεί. Τα κάθε λογής ελλείμματα και ανεπάρκειές της. Η εύκολη απάντηση της επιστροφής στο εθνικό κράτος για να θεραπευτούν αυτές οι ελλείψεις αποτελεί λάθος. Γιατί τα προβλήματα αυτά έχουν τις αιτίες τους στη σημερινή υπερεθνική πραγματικότητα, στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη οικονομία και μόνο με υπερεθνικές απαντήσεις μπορούν ν' αντιμετωπισθούν.

Άλλοι πάλι προβάλλουν ότι το σημερινό εξελικτικό στάδιο αρκεί, ότι δεν χρειάζεται άλλο εμβάθυνση της Ένωσης. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι η σημερινή πολιτική πραγματικότητα, έστω κι αν δόθηκαν κάποιες θεσμικές λύσεις στη Νίκαια, θα ενδυναμώσει ακόμη περισσότερο τις φυγόκεντρες δυνάμεις σε μία Ένωση των 21 ή των περισσότερων κρατών-μελών. Η στασιμότητα θα αποδυναμώσει ακόμη περισσότερο την αποτελεσματικότητα της Ένωσης να χειρίζεται συλλογικά προβλήματα και πολιτικές για όλους τους λαούς της Ευρώπης. Θα συρρικνώσει την Ένωση σ' έναν πράγματι γραφειοκρατικό μηχανισμό. Θα κινδυνεύσουμε να μπούμε έτσι στην τροχιά μιας έρπουσας κρίσης που θα οδηγήσει στην αποδόμηση ακόμη και εκείνων που θεωρούνται αυτονόητα ή κεκτημένα. Πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά.

Όσο και αν φαίνεται αντιφατικό, η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στηρίζεται στην ίδια λογική, που πρυτάνευσε στη διαδικασία διαμόρφωσης των εθνικών κρατών στην Ευρώπη των δύο τελευταίων αιώνων. Το πέρασμα από την φεουδαρχία ή τη μοναρχία στο κεντρικά οργανωμένο δημοκρατικό κράτος απαντούσε σε ένα αίτημα αποτελεσματικότητας κι εναρμόνισης σε νέες πραγματικότητες: Το εθνικό κράτος, ως βασική πολιτική και κοινωνική μονάδα συμβίωσης, με ισχυρή κεντρική εξουσία, σχετικά ενιαίο εθνικό λαό και συγκεκριμένα σύνορα, εξυπηρετούσε, όπως ακόμα εξυπηρετεί

συγκεκριμένους στόχους: Μία κεντρικά σχεδιασμένη ανάπτυξη, καλύτερη εξυπηρέτηση των κοινωνικών και οικονομικών αιτημάτων, ενιαία διασπορά αξιών και αρχών και την προστασία των κοινωνιών από εξωτερικούς κινδύνους.

Αυτές ακριβώς οι αιτίες που οδήγησαν στην ανάγκη δημιουργίας των εθνικών κρατών βρίσκονται πίσω από την ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, που τα τελευταία πενήντα χρόνια συστηματικά οικοδομείται. Η ένωση της Ευρώπης δεν αποτελεί μια επανάσταση σε βάρος του εθνικού κράτους, αλλά μία μετεξέλιξή του, σε τάξη μεγέθους, σε νέους λειτουργικότερους σχηματισμούς που οι σύγχρονες απαιτήσεις προσδιορίζουν.

Ποιες είναι αυτές οι απαιτήσεις:

Πρώτον, η ανάγκη να διατηρηθούν, να διευρυνθούν, και αν είναι δυνατόν, να επικρατήσουν σ' έναν διευρυμένο ανταγωνιστικό κόσμο, αξίες και αρχές όπως η δημοκρατία, το κράτος δικαίου, ο σεβασμός στην ανθρώπινη αξία, στη μοναδικότητα της προσωπικότητας και της πρωτοβουλίας του ατόμου, αλλά παράλληλα, κι ο σεβασμός στην κοινωνία και τα συμφέροντά της. Αυτή η θεμελιακή ισορροπία δεν μπορεί να επιβιώσει, παρά μόνο με τη συνεχιζόμενη κοινή αποδοχή της στο σύνολο του ευρωπαϊκού χώρου, αλλά και πέρα από τα σύνορά του. Αυτό, όμως, προαπαιτεί συσπείρωση για να επιτευχθεί.

Δεύτερον, η ανάγκη της ανταγωνιστικότητας. Απέναντι σε πολυπληθή κράτη –με τεράστιες δυναμικές συγχώνευσης ετερόκλητων πληθυσμών– ή σε συσπειρώσεις κρατών που εκκολάπτονται, η Ευρώπη δεν θα μπορέσει να αντεπεξέλθει μέσα από απλές εθνικές επιλογές ή στοιχειώδεις μορφές εναρμόνισης πολιτικών. Απέναντι στις προσκλήσεις της παγκοσμιοποίησης η απάντηση είναι η όσο το δυνατόν πιο μεγάλη διεύρυνση της Ευρώπης, αλλά κι η εμβάθυνση της ολοκλήρωσης, μέσα από κρίσιμες ομοιογενείς πολιτικές κοινής εφαρμογής στο σύνολο της ηπείρου.

Με τις αντιξοότητες και τις παλινδρομήσεις που κάθε πολιτικό και κοινωνικό κίνημα προκαλεί, η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση προχωρεί. Πρέπει ωστόσο να

επιταχύνουμε τους ρυθμούς ολοκλήρωσης, καθώς οι πιέσεις που δεχόμαστε από τον περιβάλλοντα χώρο γίνονται όλο και πιο επιτακτικές.

Θα πρέπει να αποδεχτούμε, πρώτα απ' όλα, ότι η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να επιταχυνθεί, εάν θέλουμε να δημιουργήσουμε συνθήκες ειρήνης, σταθερότητας και ευημερίας στην ήπειρό μας, κι αν θέλουμε να βελτιώσουμε το ειδικό βάρος της ηπείρου σε σχέση με άλλα κράτη ή διεθνείς μηχανισμούς.

Συνέπεια μιας τέτοιας αποδοχής είναι μία Ευρώπη με ένα ανισοσκελές σχήμα ολοκλήρωσης. Για όλους τους συμμετέχοντες θα πρέπει να ισχύει η προσήλωση σε ορισμένα ελάχιστα αξιών και αρχών και η θεσμική τους ένταξη σε βασικούς μηχανισμούς ολοκλήρωσης. Από εκεί και πέρα, η θέση τους σε σχέση με το σύνολο μπορεί να διαφέρει. Αναγκαία ως εκ τούτου είναι η διατύπωση ενός συνταγματικού κειμένου, που να περιέχει τόσο τις θεμελιώδεις αξίες, όσο και τις κατανομές αρμοδιοτήτων ανάμεσα στα υπερεθνικά και τα εθνικά όργανα. Αναγκαία τέλος είναι η διαμόρφωση των κανόνων που θα επιτρέπουν την κοινή πορεία, αλλά μέσα σε μια λογική ευελιξίας. Μια τέτοια ευελιξία επιτρέπει, φυσικά, διαφορετικούς βαθμούς ολοκλήρωσης. Αφήνει στα κράτη εκείνα, που είναι έτοιμα και ικανά να παραχωρήσουν ένα μεγαλύτερο ποσοστό κυρίαρχων επιλογών τους στο εγχείρημα της ολοκλήρωσης, να προχωρήσουν σε πιο ώριμα στάδια εμβάθυνσής της.

Στο σημείο αυτό γεννιέται το εύλογο ερώτημα ποιο θα είναι το κριτήριο για την περαιτέρω εμβάθυνση. Ποια κράτη θα δικαιούνται να συμμετάσχουν σ' αυτήν. Την απάντηση τη δίνει η ίδια η εξέλιξη της Ε.Ε., και ο κεντρικός στόχος που εξυπηρετεί: Η συσπείρωση της Ευρώπης έχει προκληθεί για να βελτιώσει τη ζωή των λαών της και για να καταστήσει την ήπειρο πολιτικά και οικονομικά ανταγωνιστική μονάδα στο πλαίσιο των ευρύτερων διεθνών σχέσεων. Η οικονομική ολοκλήρωση είχε προταθεί, ως η «ατμομηχανή» για αυτόν το σκοπό. Και η οικονομική ολοκλήρωση εκφράζεται σήμερα με την ΟΝΕ. Η ΟΝΕ όμως δεν είναι ούτε αυτοσκοπός, ούτε τελικό σημείο εξέλιξης. Αποτελεί

απλώς ένα από τα στάδια προσέγγισης στο ευρωπαϊκό ομοσπονδιακό φαινόμενο, που όμως προδικάζει τις περαιτέρω εξελίξεις.

Προδικάζει τη συνεχή διεύρυνση της συνεργασίας.

Γιατί; Γιατί μια ενιαία οικονομική και νομισματική πολιτική είναι αδύνατον να επιτελέσει το έργο της λειτουργώντας σε κενό άλλων πολιτικών. Καμιά οικονομική πολιτική δεν μπορεί να επιπλεύσει, ιδιαίτερα στο σκληρό διεθνές περιβάλλον, αν δεν συνοδεύεται τόσο από συμπληρωματικές κοινές πολιτικές, όσο και κυρίως, από ένα ευρύτερο πολιτικό όραμα. Η παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, με τους στόχους της και τις αρμοδιότητές της, δεν επαρκεί. Δεν μπορεί να υποκαταστήσει βασικούς και γενικούς προσανατολισμούς κοινής πολιτικής, οι οποίοι να δίνουν σάρκα και οστά στην οικονομική πολιτική.

Η νομισματική ένωση θα πρέπει να συμπληρωθεί με την οικονομική ένωση αλλά και με την κοινωνική ένωση. Θα πρέπει να συμπληρωθεί με πολιτικές ανάπτυξης και αναδιανομής εισοδημάτων και πλούτου, με προϋπολογισμό που εξυπηρετεί αυτές τις πολιτικές. Με τη «διαδικασία της Λισσαβόνας» ανοίξαμε την προοπτική για τη νέα, ανταγωνιστική Ευρωπαϊκή οικονομία της συνοχής και πλήρους απασχόλησης. Με πολιτικές που συναρτώνται με τη βελτίωση των κοινωνικών δομών της ευρωπαϊκής κοινωνίας. Ιδιαίτερα με την εκπαίδευση, με την καταπολέμηση της ανεργίας και του κοινωνικού αποκλεισμού, με ενίσχυση των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, με βελτίωση της ποιότητας εργασίας. Και που χωρίς αυτές είναι αδύνατον μια οικονομική πολιτική να γίνει αξιόπιστη και μακροπρόθεσμα αποτελεσματική. Στους στόχους αυτούς θα πρέπει να επιμείνουμε, διασφαλίζοντας παράλληλα την ισόρροπη ανάπτυξη όλου του Ευρωπαϊκού χώρου.

Στην ίδια λογική θα πρέπει να δούμε την κοινή εξωτερική πολιτική και την πολιτική άμυνας και ασφάλειας.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να διαδραματίσει σταθεροποιητικό ρόλο στο διεθνές περιβάλλον και να συμβάλει στην ανάδειξη ενός περισσότερο

πολυκεντρικού και ισόρροπου διεθνούς συστήματος. Χρειάζεται γι' αυτό να αποκτήσει όλα τα μέσα και τις δυνατότητες, που θα της επιτρέψουν να προβάλει με αξιοπιστία και συνεκτικότητα την παρουσία της διεθνώς.

Χρειάζεται επίσης να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση των ευρωπαϊκών θεσμών και της ευρωπαϊκής κοινωνίας. Οι θεσμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης οφείλουν να είναι αποδεκτοί από την κοινωνία. Τότε μόνο είναι θεσμοί νομιμοποιημένοι και αποτελεσματικοί ως προς την αποδοχή και εφαρμογή των επιλογών τους εκ μέρους της κοινωνίας. Αυτό σημαίνει πολιτικές διαδικασίες, πιο κοντά στον πολίτη, πιο άμεσες, πιο κατανοητές.

Οι νέες πολιτικές θα οδηγήσουν στην ωρίμανση της αναγκαιότητας για την ομοσπονδία. Όχι ως σύλληψη που προτρέχει των καιρών ή ως σύνθημα, αλλά ως μια αδήριτη ανάγκη που προκύπτει και επιβάλλεται από τις εξελίξεις.

Κυρίες και κύριοι,

Όλα δείχνουν, όσο ποτέ άλλοτε, ότι βρισκόμαστε μπροστά σε διλήμματα. Σε προκλήσεις και νέες αναγκαιότητες. Θέλουμε ή δεν θέλουμε μια Ευρώπη πιο ισχυρή, ώστε να είναι αποτελεσματικός πόλος ισορροπίας στο διεθνές σύστημα; Έχουμε ή δεν έχουμε ανάγκη από ένα ισχυρό πολιτικό κέντρο δίπλα στην ΟΝΕ και τους μηχανισμούς της, αλλά και απέναντι στα προβλήματα που γεννά η παγκοσμιοποίηση; Μπορεί η σημερινή πολιτική οργάνωση της Ένωσης να διακυβερνήσει την Ένωση των 27 αποτελεσματικά; Μπορεί αυτή η Ένωση να έρθει πιο κοντά στον πολίτη, να εκφράζει τον πολίτη; Πρέπει πάλι να κινηθούμε προς τα εμπρός. Οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε απαιτούν «περισσότερη, όχι λιγότερη Ευρώπη».

Θέλω όμως να τονίσω: Πρόταγμα είναι οι ανάγκες μας, το περιεχόμενο και η ταυτότητα της ατομικής και συλλογικής μας ζωής στην Ένωση και μετά το θεσμικό εποικοδόμημα που θα τις υπηρετήσει. Πρέπει πρώτα να συμφωνήσουμε, για τις μείζονες πολιτικές επιλογές που θέλουμε για την αυριανή Ευρώπη και στη συνέχεια να αναζητήσουμε και να συζητήσουμε ποιες θεσμικές λύσεις ανταποκρίνονται σ' αυτούς τους στόχους.

Κυρίες και κύριοι,

Με τη συμμετοχή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση διευρύνουμε διαρκώς τις δυνατότητες και τις προοπτικές της χώρας μας, της κοινωνίας μας, των πολιτών μας. Της γενιάς που έρχεται. Η εμπειρία έδειξε ότι όσο πιο κοντά πλησιάζουμε στον πυρήνα της πολιτικής εξουσίας της Ένωσης, όσο πιο αποτελεσματικά ενσωματώνουμε τις πολιτικές της, τόσο περισσότερο αυξάνουμε την ικανότητά μας να επηρεάζουμε εξελίξεις, να ισχυροποιούμε την Ελλάδα, να μεγιστοποιούμε τα οφέλη για τον Ελληνικό λαό.

Η Ελλάδα, ως μέρος της Ευρωζώνης, αντιμετωπίζει τώρα νέες προκλήσεις, αλλά έχει και νέες ευκαιρίες. Έχουμε ένα όραμα για τη χώρα. Να ολοκληρώσουμε όλες τις διαρθρωτικές αλλαγές και τις αναγκαίες εκσυγχρονιστικές τομές, ώστε να συγκλίνουμε σε όλους τους τομείς προς τα αντίστοιχα επίπεδα των ανεπτυγμένων κοινωνιών της Ένωσης. Να διαμορφώσουμε μια νέα πραγματικότητα ανάπτυξης και ευημερίας για όλους, προσφέροντας όλο και περισσότερες δυνατότητες, διασφαλίζοντας συνεχώς την κοινωνική συνοχή και την κοινωνική δικαιοσύνη. Να αξιοποιήσουμε σωστά τους πόρους του Γ΄ Κ.Π.Σ., ώστε να δημιουργήσουμε τις θετικές προϋποθέσεις για κοινοτικές χρηματοδοτήσεις και μετά το 2006. Να ολοκληρώσουμε την ενταξιακή προοπτική της Κύπρου. Να αναδεικνύουμε, σε κάθε ευκαιρία, την Ελλάδα σε θεματοφύλακα της ειρήνης, σε πόλο ανάπτυξης και συνεργασίας στα Βαλκάνια.

Έχουμε ένα όραμα για την Ευρώπη. Να τη μετασχηματίσουμε σε οργανισμό που θα μεγιστοποιεί τα οφέλη για τις κοινωνίες της. Που θ' ανταποκρίνεται πιο αποτελεσματικά στα αιτήματα των πολιτών της και στο κοινωνικό μοντέλο που επιζητούν. Που θα κάνει ακόμη πιο πειστικά πράξη τις αξίες πάνω στις οποίες έχει οικοδομηθεί: Της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης. Που θα συγκροτεί ένα ολοκληρωμένο σύστημα ειρήνης και ασφάλειας πάνω στις αρχές του διεθνούς δικαίου. Θέλουμε μια ισχυρή Ευρώπη, επειδή θέλουμε μια ισχυρή Ελλάδα.

Εμείς θα συνεχίσουμε να εργαζόμαστε για το μέλλον της Ελλάδας. Θα δουλέψουμε ταυτόχρονα και για το μέλλον της Ευρώπης. Τα είκοσι χρόνια που πέρασαν έδειξαν ότι η τύχη μας είναι κοινή.